

Mini-Roskilde

Værgudene på Hove hadde nok tatt Rihannas regndans litt for seriøst. Særlig skivebom ble det da det ikke var lov med paraplyer inne på konsertområdet.

Tekst Jonas Pettersen Foto Presse

Å være våt og sexy er helt greit
Festival er like mye øl som konserter. Det var den heller skrale unnskyldningen min da kun én konsert ble besøkt på festivalens første dag. Sannheten er vel nærmere at jeg ikke synes at regn og musikk er den beste kombinasjonen. Derfor var det like greit at vi som bevitnet den Missy Elliot-siterende, robotdansende og generelt overgjennomsnittet sjarmerende Lovefoxx i CSS (Cansei De Ser Sexy), ble mer våt av svette enn regn etter å ha hoppet, danset og spredd ubetinget kjærlighet i en knapp time. Og selv om man var våt på festival, var det ingen som tenkte på det akkurat da. Smellen kom senere, da realiteten og den kjølige sjøluften satt inn, og Queens of the Stoneage, Clipse og Klaxons ble valgt bort til fordel for lunken Ringnes LITE, en ekstra genser og mobiltelefon med tre sanger på repeat i campen. En rettfærdig avgjørelse. Alle konsertene eller ingen. Vi forskjellsbehandler da ikke.

Festival + prevensjon = Usant?
Andre dag på sommerleiren var det litt mer fart i. Arcade Fire fikk regnet til å ta en pause den allfor korte tiden de spilte. Og da vokalist og leirskoleleder Win Butler ba publikum om å passe seg

for amerikanske tv-programmer med norske undertekster ble vi glade. Det var så deilig å få det bekreftet. Sceneutstyret på The Killers-konserten var koselig. Tepper på gulvet, hagelys og blomsterbed. Alt dette kombinert med en Joy Division-coverlåt og nesten utelukkende jenter som så vidt hadde begynt på videregående, gjorde opplevelsen meget spesiell. Å stå i en moshpit fullstappet av ville 16-åringar med mobilkamera, neonfarget øyenskygge og spisse albuer er kraftig overvurdert. Litt mindre vilt gikk det for seg sammen med Conor Oberst og hans hvitkledde entourage i Bright Eyes, omringet av trær og mørke, på kveldens siste konsert. Stemningen ble satt da den alltid tørrvittige Conor spurte publikum om de noen gang hadde hatt sex uten kondom. Siden vi var på festival, liksom. Jeg tror ikke jeg så en eneste hånd som ikke stod rakt i været.

Et møte med Agent Dale Cooper og Killer Bob

At dagene var løst fordelt inn i musikksjangre var umulig å ikke legge merke til. På festivalens tredje dag ble Tromøya invadert av hoodies, bling og babes hvis fremste kvalitet var å riste

på rumpa. Det var hiphop-dag, men jeg kjente ikke at jeg hadde tålmodighet til forsinkelser. For alle vet jo at hiphop-konserter alltid er forsinket. Rumperisting med Ludacris ble skrinlagt for det kuleste bandet i New York for tiden. Interpol var i byen. Det var kanskje ikke den beste settingen for dem å spille i dagslys klokken ni på kvelden. Men da de nyklipte herrene med de mørke dressene kom ut på scenen, og gitarist Daniel Kessler begynte å danse med gitaren sin på første låt, var det som om lyset ble dimmet for å skape best mulig arbeidsforhold. Et slikt fotarbeide på en gitarist, eller danser for den saks skyld, har jeg aldri sett før. Og der, inne i skogen omsluttet av digre furutrær, en surrealistisk gitardans og en dverg blant publikum, slo det meg. Dette var faen meg Twin Peaks.

I'm so emo

Etter at festivalens metal-dag ble forbigått i stillhet, og ikke en eneste konsert ble besøkt, var det klart for siste dag på Tromøya. Selv om 1990s hadde fristet dagen i forveien, var det på langt nær taltalende nok til å snøre på seg slagstøvle, da ut av den peisoppvarma hytta og vasse inn til konsertområdet. Det skulle noe mer til for å lokke oss bort fra peiskosen, og det var nettopp det Modest Mouse hadde intensjoner om å gjøre litt senere på kvelden. Det var nok kanskje ikke Modest Mouse flesteparten av publikummet som hadde funnet veien til Hove denne dagen hadde på programmet, for om det to dager tidligere hadde vært mye bling og baggy jeans å skue på området, var det ingenting sammenlignet med invasjonen som fant sted denne siste dagen. Svart sminke, bleke ansikter og svart- og rødstripete overdelers beveget seg sakte inn som den spanske armada over Tromøysundet og tok over hele festivalområdet. På programmet stod Billy Talent og My Chemical Romance.

Herregud, kred skal de ha disse emokidsa. Det å stå i kø i seks timer for å skvise seg tettest opp mot et kaldt metallgjerde er virkelig noe de har greie på. Men dagens største godbiter for dem som enda ikke var lei konserter, etter fem dager med øl og våte soveposer, var i utgangspunktet The Gossip og Modest Mouse. Litt synd var det da egentlig at det stort sett bare var tidligere Smiths-medlem Johnny Marr av sjørøverne i Modest Mouse som virkelig var i toppform. Ord kan bare ikke beskrive hvor naturlig cool denne fyren er, uten å ty til oppbrukte klisjeer. Men er det et ord som absolutt ikke kan brukes om Beth Ditto i indie-bandet The Gossip, er det nok klisjé. Den over hundre kilo tunge og lesbiske vegetarianeren med stemme som en operasangerinne, er ikke som alle andre. Festivalens kanskje mest minneverdige enkeltøyeblikk kom da den ikke så rent lite omfangsrike Beth Ditto, med en god porsjon selvironi selvfølgelig, danset rundt som Shakira før hun endte opp kun i BH-en mens hun rullet på scenegulvet. Og det er jo alltid hyggelig å avslutte festivaler med litt girl-power.

Dyrt øl, men bøttevis av sjarm

Så var den unge, freshe lillebroren til Roskilde ferdig, og vi måtte forlate leirstedet og Tromøya for denne gang. Smårusket i starten som bestod av det dårlige været, litt dårlig informering av frivillige og elendig drenering på campen, klarte ikke å skjemme en ellers meget vellykket jomfrufestival. For stemningen, naturen, folkene, campen og den fantastiske line-upen var med på å skape en festival som helt sikkert kommer til å være Norges flaggskip i mange år fremover. Og da er det liksom litt lettere å godta at man ikke blir kvitt de jævla fulle bergenserne her heller.

HOVE 26-30. juni

Festivalhøydepunkt: Da Bright Eyes fremførte The Calendar Hung Itself.

Festivalanbefaling: Ta med matpakke. Slapp pizza, to sorter popcorn og en tallerken bestående av ti poteter på en seng av fisk med ben på størrelsen av ekvator må være tidenes døveste festivalmat.

Beste konsert: 2007 har vært Arcade Fire sitt år. Da skulle det bare mangle at de ikke eide Hovefestivalen også.

Beste festivaltips: Ikke snik i taxikø. Og i alle fall ikke lat som at du verken snakker norsk eller engelsk for å komme unna noen som har fersket deg i å snike i taxikø. Det blir fort bank av sånt i Arendal.

Med sans for repetisjon

Karlsøyfestivalen er musikkfesten der sansene når klimaks og det ikke finnes rom for annet enn kjærlighet.

Tekst: Josefin Zachariassen

Følelsen av motkraft

Når ferga legger til kai på Karlsøya og jeg full av forventning entrer øya nok en gang, merker jeg det. Alt er som det skal være. Den ildsprutende og

dansende velkomstkomiteen har tatt plass på kaia, folk hilser deg velkommen fra deres faste plass på puben, geitene står bom fast på veien og gjør livet litt vanskeligere for folk som ikke

har latt bilen stå hjemme. Musikk høres idet jeg går forbi galleriet, og folk hoier og ler om hverandre. På Karlsøya er ingenting komplisert og det problemfokuserende samfunnet man er vant til eksisterer ikke lenger. Her skapes en vanvittig fantastisk motkraft, en motkraft til det normaliserende bylivet. Festivalen har i år et bredere musikkprogram enn noen gang tidligere. I tillegg til at 80% av bandene stiller med politiske tekster, er programmet spekket av alt fra black-metal til visesang og hiphop. Personlig må jeg ærlig innrømme at jeg ikke har kommet på grunn av musikken. Festivalstemningen her ute er spesiell, det er grunnen til at man kommer hit år etter år. Det er det som er verdt å ta

vare på, det er det som er unikt.

Geitedrøm

I og med at vi ankommer fredag har vi dessverre gått glipp av et fantastisk seminar- og debattprogram, filmer og aktiviteter som har pågått siden begynnelsen av uken. Men alle hjerter gleder seg selvfølgelig likevel, og at regnet melder seg utover kvelden gjør overhodet ingenting. Utpå morgenkvisten havner jeg i seng etter å ha svakt i minne å ha hoppet over noen gjerder på min jakt etter riktig hus å sove i. Jeg drømmer om geiter.

Det som virkelig betyr noe

Lørdagsmorgen kommer med varmt vær og sol. På Karlsøya skal man gjøre det

Med null i promille

Så var festivalsommeren over oss igjen. I år har festivalløpet blitt kjørt med en ny vri. Vi deltar med bolle i ovnen.

Tekst Therese-Merete Lindseth Foto Kjersti Anfinssen

Sommerens store "to do"

Det å gå på festivaler, eller gå og gå, fru Blom, krype, har liksom blitt en del av sommerens store "to do". Man farter som en gummistrikk mellom små og store avkroker på Norgeskartet for å få med seg det meste. Noen festivaler besøkes ene og alene for å campe, andre for å sjekke og bli sjekka. Uansett er det jo gjerne folkene man drar sammen med eller møter der som gjør festivalen bra. Og den festivalen som gir best valuta for pengene og sjelelig påfyll i samme slengen er lille, store Riddu.

Tidlig krøkes

I år ble festivalen noe annerledes. Som vorden mor, svanger, smelt på tjukken, ja, kall det hva du vil, blir festivallivet noe forandret. Plutselig har man fått på seg andre briller, og for en gangs skyld er det ikke øl-briller. Øl er bytta ut med Freeze og Solo. Nachspiel og tequila er bytta ut med vann på nattbordet (jo da, i år har man da sovet i hus) og fått minimum ni timers søvn hver natt. Men det skulle vise seg at den største biten av verdens beste festival, stemninga, for-

ble den samme. Ok, det skal innrømmes at det var tungt å innse at campingliv og soving i telt ikke var aktuelt lenge, men en av mange fordeler med å være edru er muligheten til fortsatt å kunne kjøre bil. Med det kan man nyte campernes selskap helt til man må takke for seg. Utrustet med en liten krakk og alkoholfri drikke i koppen ble vandringsen mellom leirbålen i grunn som ellers. Og poden, godt beskytta av fostervann, har fått sitt aller første møte med spontanjoik i bålryk. En skal tidlig krøkes som god festivalgjenger skal bli!

Morgenfugler er ekle dyr

Jeg har aldri vært av de som står tidligst opp når man er på festival. Som regel stjeler man seg noen timer på øyet når andre folk er godt ferdig med frokosten. Men som nyfrelst morgenfugl må det sies at man får med seg utrolig mye mer enn syvsoverne. Riddu Riddu byr på et herlig festivalprogram, som i år ble utnyttet enda bedre enn foregående år. Å kunne ta med seg en kopp kaffe inn i den svale kinosalen for å se kunstarter og dokumentarer av høy kvalitet er en

sjeldent deilig luksus. At sola skinner på yttersiden når du kommer ut er heller ingen minus. Årets kunstutstilling var også på plussiden av skalaen. Syv, unge utstillere fra Nordland, Troms og Finnmark fikk muligheten til å vise fram sin kunst under tittelen "Gjennom mine øyne". Herlig å kunne daffe rundt slik og få nye inntrykk ved å snakke med folk (ja, på Riddu snakker alle med alle, ukjente som kjente) og det i edru, opplagt tilstand og lenge før kveldens artister entrer scenen.

Rocke Riddu

Selv om det er mye spennende å ta seg til, seminarer å høre på, kunst å se på og marked å bruke penger på, er det en ting de aller fleste får med seg, det musikalske. Skal det trekkes fram noe som skilte seg overlegent ut på programmet er ikke det vanskelig. Riddu Rock Sirkus var et bestillingsverk fra himmelen. Rock, dans, og slangemenesker. Motoshow, akrobater og teater. Kan man be om mer? Stemminga stod høye som fjellene og satte tonen for resten av helga. Om man var på eller av vannvogna, spilte ingen rolle. Når man kan meske seg med talent og entusiasme trenger man neimen ikke alkoholer! Gode konserter avløste hverandre, men å spille ute i slike omgivelser, i seine sommernatta med et mottakelig publikum må jo være flott for artistene også? Publikummer var det i alle fall flott å være når Violet Road, Vajas og Johan Kitti entra scena. Den gode stemninga er alltid lett å ta med seg ned på campen. Ingenting kan slå den siste kvelden på Riddu. Det er noe nesten magisk over sletta når kveldsdisen kommer sigende og alle er (fulle og) glade.

Dagen derpå

Etter den søte kløe kommer den sure sive, sies det så veslevoksant. Og som mother to be påberoper man seg retten til å flire i skjegget. Spesielt når man har vært edru en hel festival og fått med seg alt og litt til. Hvem gikk inn i hvilken lavvo? Hvem sa hva til hvem og hvorfor og hva skjedde så? De påfølgende dagene var det i grunn litt gøy å fylle inn andres sorte hull, men ikke minst var det morsomt å være en slags fasit for helgas hendelser. Det eneste minuset med all denne edrueligheten må i grunn sies å ha vært og måtte svare på alle de "dype" spørsmålene, for ikke å snakke om alle de fulle, fremmede som innbiller seg at gravide mager en offentlig eiendom, men, men. Det var en liten pris å betale for å ha fått med seg tidenes Riddu og årets beste festivalopplevelse.

RIDDU RIDDU 10.-15. juli

Festivalhøydepunkt: Riddu Rock Sirkus. Maken til energi og talent samlet på en scene skal man lete lenge etter.

Festivalanbefaling: Festivalcampen!

Beste konsert: Tøff kamp mellom Violet Road, Vajas og Wai. Men tromsopatrioten og rockefoten i meg får avgjøre: Violet Road!

Beste festivaltips: Urfilm! Mitt beste festivaltips (bortsett fra å alltid ha med støvler...) må nok være å få med seg litt av det som skjer på formiddagen. Seminarer, utstillinger, marked, og sist, men ikke minst filmprogrammet i kinosalen.

man føler for, og jeg føler for å slappe av i sola. Lenge. Festivalområdet entres tidlig på kvelden, akkurat i det Nøkken stiller seg på scenen klar til å fortrylle femtiåringene som husker bandet fra konsertene i Tromsø på 80-tallet. – Det var gode gamle dager det, nikker en gråhåret hippie som sitter ved siden av meg gjenkjennende. Dette er også dagen da alle reggae-frelste sjeler når klimaks idet Svenska Akademien går på scenen. Som vanlig avslutter Karlsøy Prestegård herligheten. Jeg sitter på haugen og ser utover mengden med glade dansende mennesker. De er langt fra ferdige med festinga, og turen går tradisjonelt til Sandvika, det vakreste

stedet i hele verden. Her spilles det på hjemmelagde instrumenter, nakenbades og nyses. Sola varmer godt, man hører bølgeskulp fra havet. At reggae-campen med Bob Benoni i spissen ikke meldte sin ankomst dette året, er man nesten litt glad for. Noen ganger er stillhet finere enn all verdens musikk. Og mens man sitter her, med en venn på hver side av seg og ser på alle de lykkelige menneskene, tar man seg selv i å tenke; det er dette som virkelig betyr noe, det er slik et lykkelig liv skal leves. Profitt, slit og stress er menneskeskap, men dette kommer fra naturen. Dette er ekte.

En kamp med tømmermennene

At man sliter med tømmermenn og ikke rekker kirkekonserteren søndag, gjør ikke så mye. Opplevelsen av festival er fullkommen uansett. Vafler serveres i Galleri Carløy, og folk faller sammen på stolene i det lille lokalet, slitne etter en uke eller kanskje bare en helg, som meg, med vill festing og kjærlighetsdyrking. Så er det bare å håpe da, at Karlsøyfestivalen alltid kommer til å være i opposisjon mot markedskrefter, miljødeleggelse og en verden som blir mer og mer konservativ og kapitalismestyr. Dette er mitt fristed, og den beste avslutningen på sommeren du kan tenke deg.

KARLSØY 6.-12. aug.

Festivalhøydepunkt: Nachspiel i Sandvika, som alltid.

Festivalanbefaling: Kjekjøtt med potetsalat. Fantastisk!

Beste konsert: Karlsøy Prestegård

Beste festivaltips: Ikke drikk så mye at du mister kamæraet ditt.